

Entre pestanyes

On es cola el primer món,
la primera llum
després d'un llarg son.

On s'escombra cada imatge
quan tanquem la porta
i guardem el paisatge.

Sota el dit que vigila
amb una carícia
que dormis tranquil·la.

Sota llavis que riuen
i sense haver d'obrir-se
diuen que t'estimen.

Amb la pell més fina
que sobre el teu cos
rosada camina.

Amb aquell color
de diumenge gris
lluny de la tristor.

On s'amaguen gotes
després d'un ruixat
sense cap paraigües.

On guardem les penes
que galtes avall
evitem fer lliures.

Els qui senten dir-se
que amb una mirada
et fonen per dintre.

Els qui deixen veure's
a tots els curiosos
que en ells volen perdre's.

Que pesen massa
quan estàs cansat
i es fan petits
si rius de veritat.

Que tanquen i obren
mil cops cada dia
donant-te pistes
de com és la vida.

Que es tornen negres
quan les estrelles
de nit tenyeixen
tots els dilemes.

Que saben sempre

com abraçar-me,
amb tres mirades,
sense tocar-me.

Ala d'un barret